

LES INDIVIDUELS

CLARA PEYA i ARIADNA PEYA

Artistes convidades
Temporada 2019—2020

Textos: Bel Olid
Fotografies: Dorothee Elfring

Limbo

2015. Agermanades per la creació

«M’he construït una disfressa que faci que m’assembli a un home. Però al cap de poques hores ja vull tornar a ser una persona»

(**Miguel Missé**, per a *Limbo*)

Ariadna Peya i Clara Peya són germanes i reivindiquen aquest lligam com a part del que les uneix també en la creació. Comparteixen una visió de les arts, que ha de ser un canal de comunicació i un mitjà de transformació personal i social. La suma dels seus potencials individuals és en realitat una multiplicació: el talent de l’una esperona el de l’altra, en un peix que es crea la cua i conforma mons inesperats. Contagia, també tothom que les envolta.

Limbo va ser sens dubte un punt d’inflexió en la seva carrera. Dirigida per Míriam Escurriola (que havia dirigit tots els seus espectacles fins llavors) i a partir de l’experiència dels activistes trans Miguel Missé i Pol Galofre, van unir-se amb el dramaturg Marc Rosich per crear una peça que qüestiona el gènere i els camins per on ens obliga a caminar. La llavor que va sembrar *Limbo* està florint en les obres de molts altres artistes contemporanis, però també es fa present en les reflexions posteriors de la companyia. Aquesta influència es nota encara ara en peces com el videoclip de «Calma», amb una posada en escena que esgarrapa els rols de gènere i posa en dubte els espais assignats.

Aüc

2017. El crit que hem d'escoltar

«La mà esquerra no és neta. És una amenaça constant, és el pes, la monotonia. El que portes cada dia, no t’ho pots treure tu. Tota l’estona t’ho recorda. És el caminar. Es va embrutant, es va carregant. Hi ha un semitò de diferència, és dissonant. Els actes de violència sexual són dissonants.»

(**Clara Peya** per a *Aüc*)

Hi ha milers d’espectacles que ensenyen la violència sexual contra les dones sense qüestionar-la, naturalitzant-la, i també algunes desenes d’espectacles que et conviden a pensar-hi. Les Impuxibles s’uneixen a la directora i dramaturga Carla Rovira per construir una obra que va més enllà i t’obliga a sentir-la a la pell. Quan, acabat el viatge per *Aüc*, s’obren els llums i quedes cara a cara amb la realitat, trobes el públic torbat, sacsejat, potser algú ofès i tot. Ningú indiferent.

Nominada a diversos premis Butaca, de la Crítica i Max, *Aüc* ha aconseguit com a públic des d’estudiants d’instituts fins a presos condemnats per violació. Tant de bo els deixi la petjada indeleble que els porti a pensar en les dones com a persones, i no com a cossos a sotmetre.

Painball

2018. Paraula i llibertat

«Enyoro les veus que no sé que no sento. Enyoro saber que existeixen. [...] Potser si fem un silenci nou podran néixer, com flors després de l’incendi, de la gola dels que no han parlat mai.»

(**Bel Olid** per a *Painball*)

Painball, el primer espectacle de carrer de Les Impuxibles, és un camí pel significat de la llibertat d’expressió. Hi vaig participar amb uns textos que firmo jo, però que van néixer de les converses, les vivències, les sensacions compartides durant les sessions de treball amb la companyia. De nou, cada element suma amb els altres per oferir un resultat sorprenent, per nou i per coherent. La posada en escena, que juga amb la literalitat d’algunes imatges dins l’embolcall oníric de simbolisme i poesia, marca de la companyia, remou la consciència i la deixa inquieta durant dies, si no per tota la vida.

Sortir al carrer a parlar de llibertat d’expressió era un pas lògic per a una companyia que no s’entén a si mateixa fora del context social en què creix, on sobreviu, amb què topa. Va tenir una acollida magnífica a Tàrraga i encara ara està de gira internacional.

Suite TOC

2019. Del cos al cap, del cap al cos

«I si les sortides fossin portes giratòries? Saps que per més que corris, no es tracta d’allunyar-te d’ella, sinó d’allunyar-la de tu, d’aquesta malaltia que ara (tres, dos, u) confons amb tu.»

(**María Velasco** per a *Suite Toc número 6*)

Un dels seus darrers espectacles, *Suite TOC número 6*, és la constatació que se superen amb cada nou repte. A partir de l’experiència personal de Clara Peya, diagnosticada fa més de deu anys amb TOC, i d’Ariadna Peya, acompanyant-la com a germana durant aquests anys, l’obra recrea l’angoixa, el dolor, els brots. Però, i això és potser el més important que ofereixen Les Impuxibles en tot el que fan, crea també un espai on són possibles l’humor i l’amor. Un espai habitable que no defuig la realitat, sinó que la fa més complexa, més matisada, més humana. A més, a *Suite TOC número 6* hi ha una aposta claríssima per fer-ne una obra accessible a les persones sordes, amb sobretítols i algunes parts signades. En espectacles anteriors havien fet petites passes en aquest sentit, però ara incorporen la llengua de signes com a part integral de l’espectacle.

Amb *Suite TOC* arriba el reconeixement més que merescut per a la companyia: ha guanyat els premis Butaca a «Noves aportacions escèniques» i «Millor composició musical».

QUI SÓN LES IMPUXIBLES?

Textos: Bel Olid
Fotografies: Dorothee Elfring

Art i aprenentatge

«Podem ser felices
en un món que no ho és?»

(**Les Impuxibles**)

Les Impuxibles és la companyia que conformen la coreògrafa i ballarina Ariadna Peya, i la pianista i compositora Clara Peya. Des que va néixer l'any 2011 amb l'espectacle *Tot és fum*, han sabut seguir una línia que dona coherència a la seva trajectòria i un cert sentit d'obra global en curs, en la seva accepció més ambiciosa. Alhora, es creen l'espai que els cal per créixer, ampliar-se, estendre's, aprendre. S'acompanyen, per fer-ho, d'altres creadores i intèrprets, escollides a mida per a cada projecte. No tenen por d'arriscar-se i hi posen el cos i el cap. El resultat és un collar d'espectacles colgat de joies plenes d'ànima.

La bellesa hipnòtica de les seves propostes vesteix un contingut profund que no defuig les contradiccions de la nostra època, que no cau en la moralina fàcil, que no estalvia el dolor de la injustícia als espectadors però sap recollir-los amb un salvavides amb nucli d'esperança.

Resseguir-ne la carrera és intuir-ne el recorregut vital, les noves inquietuds que les prenen, les ganes de canviar el món transformant una a una les persones que s'hi acosten. A còpia de qualitat, de boca-orella, han anat ampliant el públic que les segueix. També han arribat els reconeixements en forma de premis i atenció mediàtica. No defugen el focus, al contrari: l'aprofiten per fer-ne també cavall de batalla.

El més emocionant de les Impuxibles, però, no és el que han fet fins ara. És, sens dubte, la certesa que cada nova obra que proposen supera l'anterior, i que el futur ens depara molt per gaudir, molt per pensar, molt per créixer amb elles, encara.